

ne vedo, kako težko nosi delavno ljudstvo vedno večja bremena militarizma!

Duhovniški poslanci. V prejšnjem državnem zboru bilo je 23 duhovnikov-poslancev. To število se je pri zadnjih volitvah na 12 znižalo.

Socialni demokratje so tvorili v prejšnji državni zbornici eno samo združeno stranko. Zdaj pa so se razcepili po narodnostih in imajo petero klubov. S tem je politična moč socialne demokracije postala jako omejena.

Brihtna vlada. Neki inženir naše vojne mornarice iznašel je pred nekaj časom pripravo, ki daje podmorskim čolnim trikrat večjo hitrost nego je dosedanja. Ponudil je svojo iznajdbo naši vladi, ali ta je ni hotela kupiti. Mož je šel in prodal svojo iznajdbo angleški vladi, ki mu je dala zanjo 1 1/2 milijona kron. Zdaj pa kupila je naša vlada na Angleškem dva taka čolna. So pač brihtne glavice pri nas...

Dopisi.

Ptujska okolica. Iz poročil od sv. Urbana pri Ptujju je znano tudi v okolici Ptujja, da je tisti mašetar in pijani Grozl celi pot proti Spuhlji kričal „živijo Podjenčič“. Tam v Spuhlji je šel na mizo in prerokoval, pridgoval in hvalil vse Brenčiče. Potem je lahko, da so si ga natakariji zapomljali in da je potem tudi moral plačati, kolikor je spil in snedel. Takaj v okolici Ptujja pa smo bolj brihtni; mi pa smo šli, da bi tam iz tistega polovnjaka pili, ki je bil za „Siegesfeier“ pripravljen. Meso bi tudi jedli zastonj. Ko bi prišel mesar, da bi nam zaklal, bi mi že prase zunaj spekli na drogi, kakor cigani. Na tem je toliko znano in resnično, da od praseta nismo jedli, pač pa smo zastonj vino pili, ker mi nismo šli v Spuhlje Brenčiča hvalit, ampak pit in jest. Zato smo bili bolj tiho in v strani da nas natakariji niso poznali. Toliko nam tem ni lepo, da je tisti pijani Grozl Brenčiča proklinjal, mi zastonj pili in da se Brenčič ni upal tistega polovnjaka vina nam dati zastonj spiti. To je bila prava svečanost; če bo več enakih tedaj bo že lepa.

Ptujska okolica. Moram Vam, gosp. urednik, nekaj naznaniti; so sicer sanje, vendar zanimive in strašne ob jednom. Mogoče boste stavili v loterijo, zadeli boste brez dvoma terno, približno tako kak Brenčič ob volitvah. Imel sem te-le sanje: Korošci, Benkovič in Brenčiči pregnali so habsburško dinastijo iz Avstrije. Na spraznjen prestol posadili so — mislite Karagorgjeviča? Ne! Brenčiča. Kako se je to zgodilo nisem videl, pač pa sem videl, da je sedel Brenčič na prestolu podobnem klopem v Latermanovem dreveredu v Ljubljani. Na levisi mu je sedel Benkovič, na desnici Korošec. Dvorjani (med njimi

vsa politikujoča duhovščina ptujsko-ormoškega okraja), poklanjali so se mu ravno kot svojemu novemu vladarju. Čudno je bilo videti, kako sta si namežikovala Benkovič in Korošec, ko se mu je kdo poklonil. Seveda Brenčič je obljubil vsakemu srečno in dolgo življenje, podal vsakemu roko v znamenje naklonjenosti, v tem trenutku sta mu pa kazala Benkovič in Korošec osle za hrbotom. Duhovniki so zamižali, da jim ni ušel smeh, le kmetje so opravili vse te ceremonije resno in spoštljivo. To je trpelo precej dolgo. Na posebni mizici ležal je neki čudni potni prt (Schneuztüchel), katerega si pa, če si natančneje pogledal, spoznal tudi za šolsko odpustnico, na platno pisano, seveda brez pečata in podpisa. (Opom. Brenčič še šolske odpustnice dobil ni, ker ljudsko-šolski dolžnosti ni zadostil kakor sem iz zanesljivih virov zvedel.) Napredoval je v posameznih predmetih jako dobro, le vera in nrvnost je bila komaj zadostna. — Seveda zbog tolikih audienc, postalo je Brenčiču silno vroče in že mu je mislil obrisati nekdo pot z imenovanim robcem ali odpustnico, ni pa tega pripustil Korošec, ker ta prt je le zato, da bojo brisali Brenčiču ne pot ampak — oči. Spet so si duhovniki namežikovali in nasmehavali ter meli roke, Urbančani in Vurberžani pa kričali „živijo“, medtem ko so mu kranjske punčke pahljale od zadaj z velikimi pahljčami — politiko v glavo. Da je bilo videti, da je Korošec pravi regent-vladar, vendar se je tudi on slednjič poklonil tako „pro forma“ Brenčiču. Ta pa si ni mogel kaj, da bi ne objel svojega jeroba in kutarja Korošca in tako ga je stiskal brezkončno na svoja klerikalna prsa, prav na ista prsa in na isti klopi kot je nekdanj stiskal kranjske Šiškarice. Ko je bilo končno teh poklonov konec, vprašal je Brenčič Korošca, Benkoviča in župnike z Velike Nedelje, Stoperc, Marka, Vurberga, kaplana od sv. Urbana itd., kako bi se mašče-val nad tistimi, ki niso njega volili, ker sedaj kot vladar jih vendar lahko kaznuje. Pomežiknili so si duhovniki in Korošec je predlagal, naj napravijo jednake sodnije kot so bile nekdanj inkvizicije. Zamojdelj, rekel je Brenčič, naj se tudi ta sod od zdaj inkvizicija imenuje. (Pomislite moj strah, ker tudi jaz ga nisem volil). Vsa duhovščina in pažeti so zaklicali „živijo“ v znamenje, da je predlog sprejet. V trenutku postavili so inkvizitorje, ti so potegnili z žepa cele pole, popisanih onih ki niso volili Brenčiča. Med inkvizitorji spoznal sem Grozla, Miha Horvat, Hamerška od sv. Urbana, organista, župana z Vurberga in veliko drugih. Ti so nas zgrabili in vlekli na gromado, v tem ko se je Korošec peklenko smejal, tulili smo drugi od strahu in groze, in v tem sem se zbudil. Tresel sem se od groze in premišljeval te strašne sanje, pomi-

ril sem se le, ko sem se spomnil, da tudi papa Innocenc VIII ni dolgo žvilal sladkosti inkvizitorje, da je prvi inkvizitor prior „de Torkvemada“ l. 1478 umrl, in da je cesar Jožef II. kteni menda ni bil liberalec, zadnjemu inkvizitorju vrata zavil. Obžaloval sem le, da že človek ljubnega Friderika pl. Spee od leta 1635 med živimi. — To so bile grozne sanje!

Cirkovce pri Pragerskem. Ker se naš kaplan še zmiraj repenči po Brenčičevi zmagi, mu namramo vendar enkrat dokazati, zakaj vera ni. Tudi njegovi podložniki so zelo všeč, ker so dan ožje volitve vrgli Plojevo zastavo iz Krupevega trna. Namreč bosonožni čikuš Boštjan, visokoglavi Krupec sta se spustila kakor besno po zraku brez klobukov proti na cesti stojtelemu Goljatu; ker se je razburjeni Krupec zarezal nad g. Goljatom: Ako ne odstranite tega lista iz drevesa, ne pridem nikdar več v vašo stilo! Čeravno hodi Krupec na svoj krigeljski samo k Brečičevemu prijatelju g. Matijeku. Ponesajo hitro lestvo, a bila je prekratka. Zašil pol ure je že trgjal z aklem neki tesarski očena a zastava še ni hotela pasti. Posljejo po zidarskega pomočnika, ta je komaj z veliko a strgal iz drevesa to Brenčičevo nadlogo. Glejal Deincev Anza si je pa le zaslužil toliko, da si v jesen svinjo kupil za kolino; repe in korena pa ima tak sam dosti, da jo lahko pita. Namreč po dnevi je sam hodil z Brenčičovimi listi v Šikolah in jih popal po hišah. Seveda so takoj obmetali z blatom, da so morale ubog ženske zmiraj beliti. Zorko je pa hodil po drugih vaseh, ker si v Šikole ni več upal. Od nočnega straha pa sta hodila oba skupaj in hujskala ljudi po krmah. Med potjo sta se pa morebiti zaletela h kakšni deklini, ker komaj ob polnoči prišla domov. V Cirkoveh po dnevi g. Beranič trsje vezal in lestvo na pozabil stati; ali še te lestve nista mogla dva ponočnjaka pri miru pustiti. Naš Anna naj bil raje doma pri svoji mladi ženki, pa kaj mara za to, ker mu je pa Zorko za celo svinjo obljubil, pa še tu pa tam sta spila kak literček. Saj naš Zorko ima denar penez, da lahko da našemu Anzetu kaj za p. Tudi Franc Baklan, ki namerava postati Anzšvoger, se je zelo potezoval za to stvar. Namreč ko je šel na dan ožje volitve od svoje ljubne je med potjo raztrgal vse Plojeve liste iz ravno tako se je zgodilo prejšno nedeljo zjutraj Čaj mrcina, še kaj več ti bomo očitali, ne bodeš miroval! Morebiti je tudi on dobil Zorketa kakšni groš. Zorketa pa tudi vprašali ako mu ni znan pregovor, ki se pravi: naj pomete pred svojim pragom poprej ko pred drugega.

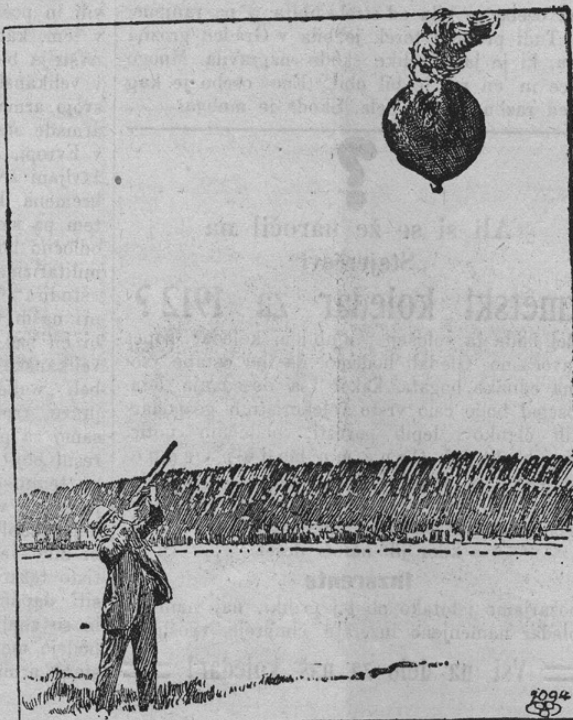
Sv. Barbara v Halozah. Gorečnost naš g. župnika Vogrina za cerkvene reči je velika. Zmanjkali so mu namreč plaščeki, s katerimi se kelih pokrivajo; sedaj dolži farane te stvari in je obljubil dne 16./VII. razd. priznane tiste 10 kron nagrade, kateri izda dotičnega farana. Ali pa mogoče ne zna, kdo je odgovoren za cerkvene reči, in katere osebe imajo ključke zakristije? Radovedni ste, kdo je dal v „Narodni list“ in v „Štajerca“ kleparskega učenca Osveta, kateri bi bil lahko črez zvonikovo razkrito steno noter padel pri podružnici sv. Katarine, medtem ko ste ga Vi zunaj okoli cerkvice iskali, mogoče on v koruznici v cerkvi nahajal. Počitek ga Vi z vašim g. kaplanom Berkom in namreč večne maše za dotičnika, da ne bode v tej svečenej cerkvi v kuruznici oslabeled. Namreč pa tudi kaplanu Berku ali Verku, da naj v najvrajnim podrepnikom kupi ručjake za tiste narje, katere izda za lepe kikle da bodo njih svoje neumne butice nosili, ko bodo potirali za Brenčelja...

Kaplan se z Tončkoj v noč aprila Denar za lepe kikle daja
Dopisnika od svet. Florjan
Ne vidi Brezovski kaplan
Na nosu mu je muha stala
In Jurčina opazovala
Kako on modro se drži
Drugače vrat bi zlomil si...

Iz pota. Ljubi „Štajerc“! Jaz sem malo na somerfriši bil, morem tudi tebi o nekaj povedat, kaj se v nekih krajih dogodi. Antonski fajmošter je šou z no fe...

Nova iznajdba za boj v zraku.

Neverjetno je skoraj, kako napreduje človeški um. V zadnjih letih se je zlasti zrakoplovstvo razvilo in poleg navadnih balonov izumili so že najrazličnejše mašine in letalne stroje. Seveda imajo te velikanske iznajdbe tudi glede vojske odločilni pomen. Lahko se reče, da bodejo prihodnje vojske povsem druge lice imele nego dosedanje. Balone in letalne stroje se ne bode v vojski le za rekognosciranje rabilo, marveč tudi že za napad. Ali človeški duh je napravil že zopet korak naprej in je izumil sredstvo, s katerim bi se v vojskinem času proti zrakoplovom branili. To sredstvo iznašel je inženir Lientz v Grosslichterfeldu pri Berlinu. Iznajdba je posebne vrste kroglja, ki se jo lahko s puško proti balonu ustrelji. Kroglja napravi da eksplodira plin v balonu, nakar seveda balon sam takoj na zemljo pade. Naša slika kaže poizkuse s to novo iznajdbo. Posebno važno je, da se lahko s puško strelja, medtem ko so doslej proti balonom le s kani strelali.

Neueste Erfindung zur Vernichtung von Gasballons

dek
nap
čali
zgo
ne
kaj
vse
tval
sice
krat
mis
od
se
doli
tuka
delo
sno
časa
in r
zbor
so r
uho
in č
Mar
Piše
nas
gosp
Piše
sta,
najle
si, k
litve
sno
— s
slovi
vas.
V p
od n
pravi
točni
razla
polož
naroc
slabš
litičn
kmet
v cer
vero
litiko
je ta
volijo
moža
sveti
ljeval
in K
tretji
govar
pome
kater
drugo
in K
točni
stirsk
mezni
goljaf
pritis
Pot
ročali
zadel
prizade
To me
leto p
nobena
niki so
vanjih
V mes
kansk
župniš
rušene.
rali po
so sev
je le v
nov kr
poslopi
osebi s
je ranj
urg me
ki je z

in z jenu dekletum na Vuhred, na banhof, h
 ogn. Ko pride v Vuhred, še le zamerka, da
 dekleta ni, sta jo grede zgubila (?); kaj je za
 napraviti, nazaj, pa jo klicati! Eva, Eva, so kri-
 čali po lesu! Da se jednemu župniku zna tako
 spoditi, kateri je v vsaki reči previden, tisto pa
 zastopim. No, mladi gospod, pa mlada frava,
 kaj znaš pomagat. . . Eden „Sommerfrüher“.

St. Martin na Pohorju. Ljubi „Stajerc!“ Od
 vseh strani beremo poročila o pretečenih voli-
 tavah; sprejmi toraj tudi iz zelenega Pohorja in
 sicer od odstranjenega mirnega sv. Martina
 kratko poročilo iz časa volitve in politikujočega
 misijona. Mi živimo tukaj na mali zeleni višavi
 od nekaj v lepem miru; čudno in neverjetno
 se nam je dozdevalo časoma čuti in brati v
 delni se godeče politikujoče razmere, katerih
 tukaj nismo vajeni bili. Dozdevale so se nam
 deloma zmišljene, deloma lažjive, prepričali pa
 smo se, da je večinoma vse gola resnica. Tekom
 časa zadnje volitve imeli smo tukaj več znanih
 in neznanih obiskov, sv. misjon, pastirski list,
 chlorovana itd. Slišali in poslušali smo reči, da
 so nas že ušesa srbelja in bolela, kajti pohorsko
 njo javno je le na ptičje petje, hrupče žage
 in čiste šumeče potokčke. Obiskal nas je pri sv.
 Martinu v spremstvu gospodov neki neznan
 Pišek na binškošni podeljek. Po službi božji se
 nas je zbralo pred cerkvijo, slišali smo iz ust
 gospodov prijazne govore, zlate obljube. Gg.
 Pišek in neki Peter iz Slov. Bistrice obljubila
 sta, da bode Pohorje med drugim prepreženo z
 najlepšimi cestami, in kaj še več. Mislili smo
 si, kako pridejo ti gospodje ravno ob času vo-
 litve, ker jih pa drugače videti ni?! Končno
 smo na predlog Petra ploskali „živijo Pišek“,
 — saj ja nič ni koštalo, — gospodje so se po-
 slovnili in Pohorci so si mislili: z Bogom, saj
 nas ne vidimo več kot zopet ob času volitve.
 V poznejšem času prišel je v sv. Martin tudi
 od nekaj znani Kresnik, ali kakor mu Pohorci
 pravijo Ludvik; povabil nas je v gostilno g. Po-
 tlesnika ter nam tam razlagal svoje mnenje;
 razlagal nam je natančno zdajni politični žalostni
 položaj in trdil da ni upati pri teh nesrečnih
 narodnih hujskarijah na boljše čase, pač pa na
 hube, dokler se vsi kmetje brez ozira na po-
 litično mnenje in narodnost ne združijo zoper
 kmetske roparje in izsesalce. Slišali smo potem
 o cerkvi tudi pastirski list. Več kot za sveto
 vero brigal se je isti za volitve in sploh za po-
 litiko. Med drugimi političnimi nazori prigovarjal
 da pastirski list v celi vsebini, da ja naj
 volitvi volili pri volitvi samo le katoliškega
 kandidata za državnega poslanca, da namreč preti
 sveti veri pogin. Pogovarjali smo se in premiš-
 ljali, kaj to nasilno branje neki pomeni. Pišek
 in Kresnik sta gotovo krščanska moža, in kak
 tretji nekrščanski pri nas ne kandidira; to pri-
 govarjanje je torej nepotrebno ter ima drugi
 pomen. Ali smatra morda krščanski list Pišeka,
 kateri je zboroval v sv. Martinu pri cerkvi in
 drugod, kakor je slišati v farovžih, katoliškega,
 in Kresnika zato ker je zboroval v pošteni Po-
 stolsnikovi gostilni nekatoliškega? Ko bi bil pa-
 stirski list označil, da škodujejo sv. veri posa-
 mezni dnhovni kod nečistniki, krivoprisežniki,
 goljufi, itd., bolj bi jo bil zadel. Končno je še
 pritisnil pečat klerikalni politiki sv. misijon na

lice. Prišli so namreč trije g. kapucini iz Celja,
 da bi učili sv. vero. Pa kaj! o vboge prižnice
 in spovednice, tu kod tam nič ko politika in
 volitva; pa še več se je zlorabljala spovednica.
 Nekaj prilik iz spovednice: — Kapucin: Koga bo-
 dete volili? — Spovedenec: Še ne vem. — K.: Pa
 morate povedati! — Sp.: Še ne vem! — K.:
 Če ne volite Pišeka, ne dobite odveze itd. —
 Drugi slučaj: Kapucin: Koga bode volil vaš
 mož? — Žena: Ne vem! Kap.: Ja slišite go-
 vorjenje? — Žena: Ne čujem, se ne brigam. —
 Kap.: Prigovarjajte moža, silite ga, da bo Pišeka
 volil, drugače vam ne bo nikdar Marija pomaga-
 la! — Tretji slučaj: Kap.: Koga bode voli-
 lili? — Spovedenec: Ne vem! — Kap.: Pišeka
 morate! — Spovedenec: Ne bodem ga, mislim
 da ste prišli vero učiti, ne pa volitvo, itd. In
 kaj še vse, to presega ves verski čut! In pri
 tem še trdijo klerikalci, da vera peša; ne bi
 bilo čuda, če bi! Mi hribovci smo še malo po-
 kvarjeni, mi pravimo, da ne peša sv. Kristova
 vera, kaj še, pač pa veša od farizejev in njih
 delovanja pokvarjena vera! Prišel bi naj Kristus
 z bičem ter rekel: Poberite se vi hinavci, vi
 ste spreobrnili hišo božjo v jamo razbojnikov!
 Ko smo že očakali v tem letu toliko novine,
 smo si mislili, no tetos bodemo še imeli v sv.
 Martinu sv. birmo. Prejšnje čase je bilo to te-
 žavno, ker so se morali stari slabotni g. škofje
 zaradi slabe ceste s štirimi volmi v nevarnosti
 na Pohorje peljati. Zdaj pa imamo jako lepo
 deželno cesto, da se brez vse nevarnosti lahko
 najimenitnejša kočija pelje. Čakali pa smo zastoj,
 — saj so nam blagi knezoškof poslali pastirski
 list, na katerega kakor tudi na sv. misijon bo-
 demo morali čakati do časa nove volitve; oh
 kak nam bode dolgočasno; upamo pa, da se
 bode tedaj g. poslanec Pišek že pripeljal čez
 Fram, Kamenico in Voltino po ti zaobljubljeni
 cesti. Srčen pozdrav „Stajerc“ od Pohorcev.
Hrastnik. V nedeljo 16. t. m. so imeli
 otroci iz nemške šole konec šolskega leta s
 svojo veselico, katero so jim pripravili gospodje
 od rudnika in kemične tovarne. Bilo je vse
 prav lepo urejeno. Ali začelo se je pripravljati
 za slabo vreme; temu so se seveda naši zagri-
 ženi nasprotniki rogali in smejali. Eden teh pr-
 vaskih zagrižencev po imenu Anze Krajšek je
 celo rekel: da bi dež tako šel, da bi vse tiste
 proklete Nemece dole iz hriba. . . Je pač
 dobro, da oslovski glas ne gre v nebesa. Kakršni
 so stariši, taki so otroci. Toliko za danes. Ali
 mi vemo še več drugih ednakih hujskačev, ki
 jih bodemo prijeli, da bode javnost njihov imena
 izvedela. Rudar.
Iz marnberškega okraja. Ljubi „Stajerc!“
 Sprejmi po dolgem času zopet en dopis od
 mene. V Ribnici na Pohorju zma-
 gali so pri občinskih volitvah Nemci; ako
 ravno so prvaki vložili rekurz, a
 pomagalo jim ni nič, volitve so potrjene, kar
 jih hudo jezi. Pred tremi leti vpili so „Svoji k
 svojim“ a videli so, da jim to nič ne pomaga,
 zopet lepo molčijo, in so pozabili na vsa gesla
 in prvaške misli. Za spomin valja se jim še le
 na Lipežovem travniku neki kozel od Sokola,
 ki je tako sit da mu je trebuh počil. Ja tako
 je prvaki, le lepo molčite, drugače se zna pre-
 drugačiti še več.

ki drži kaj na zdravo ne-
 govanje kože, ki boče zlasti
 pege odstraniti ter mehko,
 nežno kožo in beli teint
 dobiti in obdržati, umiva
 se edino z

Dama

„Steckenpferd“ lilij-
 nim mlečnim milom
 (manka „Steckenpferd“ od
 Bergmann & Co. Tilschen a. E.
 Kos za 80 h se dobi v vseh
 apotekah, drožerijah in tr-
 govinah s parfumom itd.

391

Novice.

Sramoto delajo prvaški hujskači celemu
 slovenskemu ljudstvu. Saj jim niti nedolžna deca
 sveta ni. Ob zaključku šolskega leta na nemški
 šoli v Šiški napadle so prvaške babe s fantalini
 vboge otroke, so jih psovali, opljuvali in tudi
 s kamenji obmetavali. Orožniki so podivjano
 tolpo pregnali. To je posledica surove pisave
 prvaških listov. Pfui Teufel čez tako zverinsko
 počenjanje!

Plug cesarja Jožefa II. Prav ponižen je
 plug, ki ga je napravil nepozabljivi cesar Jožef
 II. slovitega. Razven noža je celi plug iz lesa.
 Sprendna kolesa so zvitja iz veje in neobklovana.
 Ta poblehni plug rabil je cesar Jožef II. dne
 19. avgusta 1769. Zadeva je itak znana, ven-
 dar pa jo je dobro ponavljati; saj dokazuje
 vendar globoko spoštovanje do kmetskega stanu.
 Bilo je tako-le: Tisti dan delal je kmet Jožef
 Nowotny na svoji njivi, ko se je cesar Jožef II.
 mimo peljal. Cesar je skočil iz voza, stopil
 h kmetu in rekel: „Naj jaz enkrat poskusim“.
 Vzel je potem plugove držaje v roke in zapo-
 vedal kmetu, da naj konje požene. Mirno je
 korakal čez sveže grude in mrmral: „Dobro
 delo!“ Pravijo, da je njivo s plugom 17 krat
 prekorščil. Potem je dal kmetu plug nazaj in
 mu podelil pest tolarjev. Rekel je: „Gorko mi
 je pa pri temu delu postalo. Ali zdaj vem tudi,
 kako se izdeluje v potu obraza svoj kruh!“
 Končno se je obrnil cesar k svojim spremlje-
 valcem, pokazal na plug in rekel: „To je inštru-
 ment miru in kulture, ki si bode bolj gotovo
 svet pridobil nego vsi meči in kanoni. In kmet-
 ski stan, ki vodi plug, je najzanesljivejši steber
 držav in vladarjev. Zato pa čast kmetu in
 plugu!“ — Moravski stanovi kupili so potem
 od kmeta Nowotny dotični plug in ga shranili
 v Brnu. Na cesti ob tisti njivi, na potu iz Brna
 v Olumec pa so pustili spomenik napraviti. Ko
 se je v času vojske ta spomenik uničilo, napra-
 vili so družega, ki so ga pa sovražniki zopet
 l. 1809 razbili. Tretji spomenik pa stoji še dan-
 es. L. 1873 pripeljali so plug na svetovno raz-
 stavo na Dunaj. V dotičnem paviljonu pa je
 nastal ogenj, ali k sreči so pogumni možje zgo-
 dovinski plug rešili.

Gospoda na deželi. Zdaj v vročih pasjih
 dneh prihaja zopet gospoda na deželo, da tam
 vročino lažje prenese. Pri temu ti „Sommer-
 frischlerji“ dostikrat kmetom prav neprijetni
 postanejo. List „Münchener N. N.“ jim vsled
 tega sledečih 10 zapovedi priporoča: — Ako
 greš na deželo, nikar ne misli, da smeš svojo
 dobro vzgojo doma pustiti. — Prava prostost
 počitnic ni surovost in nevezanost na deželi ni
 brezobzirnost. — Ne pozabi, da ne slišijo polja,
 gozdovi in travniki tebi in da jih moraš tedaj
 vedno varovati. — Ne dovoli tvojim otrokom
 vse, češ da smejo na deželi divjati; kar je
 otrokom veselje, je dostikrat kmetu žalost. —
 Priuči tvojim otrokom spoštovanja do kmetskega
 dela; potem ne bodejo smatrali travnike za
 igrališča, ne bodejo žitna polja zaradi par rožic
 pobodili in nezrelo sadje iz dreves jemali. —
 Ostanj na cesti, kadar se izprehajaš. Zapri-
 vedno „gatre“ za živino, kjer napraviš kmetu
 drugače lahko veliko škodo. — Ne razbijaj po
 cesti steklenic, kajti črepine lahko človeka in
 žival hudo ranijo. Ne meči papir za zavijanje
 jedil po tleh, ker je to neokusno. — Ne za-
 sramuj kmetskih šeg, ker so te posledica stare
 tradicije in kmetom svete. — V poletnem stan-
 novanju ravnaj s pohištvo tako, kakor da bi
 bilo tvoje. — Ne zahtevaj, da bi ti kmet vse
 napol šenkal. Poletje je kratko in ljudje hočejo
 za svoj trud tudi kaj zaslužiti. Tudi na deželi
 velja geslo: Živeti in živeti pustiti!

Potres na Ogr- skem.

Že v zadnji številki smo po-
 ročali o hudem potresu, ki je pri-
 nel od ogrske pokrajine. Zlasti hudo
 prizadeto je bilo mesto Kečkemet.
 To mesto je doživelo tudi lanko
 potres. Pri sedanjem ni ostala
 nobena hiša nepoškodovana. Dim-
 niki so padli na ceste in v stano-
 vanjih se je razbilo vso pohištvo.
 V mestu je zavladalo seveda veli-
 kansko razburjenje. Mestni rotovž,
 lupnišče in razne šole so bili po-
 ročene. Piatistovski cerkev so mo-
 nali podreti. Telegrafi in telefoni
 so seveda tudi pretrgani. Škode
 je le v tem mestu za več milijon-
 nov kron. Vse cerkve in javna
 poslopja so morali zapreti. Dve
 osebi sta bili ubiti, mnogo pa jih
 je ranjenih. Naša silka kaže glavni
 vzrok potresa za rotovžem,
 ki je zdaj hudo poškodovan.

Das durch Erdbeben zerstörte Raths Haus in Kečkemet.